

שירות מוצלח. שינועה של כלל והנהלה המוצלחת משכו את שימת לב ראשי חברת ענק אחרת, החברה המרכזית. הברה זו הוקמה בשנות ה-40 ממזוג סוהר רי ברזל ועץ, הפכה לסמל הסקטור הפרי טי בשנות המיתון הסתבכה החברה בי הפסדי ענק, שצברו את ה-50 מיליון ליר רות. אולם לחברה זו נכסים מצויינים ביי ניהם מחצית מפעל המלט נשר; מפעל אקרילן באשדוד; מפעל הפלדה אורדן ועוד קרקעות במיליוני לירות. צרתה של החברה המרכזית היתה בהזדקנות הנגר לתה, כאשר המנכ"ל הנוכחי אברהם פריד מן שהחליף את קודמו גרשון גורביץ, אשר הכניס את החברה לבוך, עיף אף הוא מלמשוך בעול.

אך טבעי היה למוג שתי חברות אלו, להקים ענק כלכלי ולסקטור הפרטי שיתרה בחברת העובדים ובקונצרן כור. יתר רונות המיזוג יהיו בעיקר הבאת גל מנהלים מוצלח לכלל החברה המרכזית. תוך הזרמת הרכוש הענק של המרכזית לכלל. בתחילת השבוע יכלו העושים ביי שידוך, אהרון דברת מכלל וויקטור קטר (המיליונר הידוע מלוס אנג'לס, המחזיק 18% מהון החברה המרכזית) עם אברהם פרידמן לברך על המזגמר. בידם היו התרייבויות של יותר ממחצית בעלי המניות של החברה המרכזית להמיר את מניותיהן במניות כלל.

העיסקה תבוצע כך: כלל תגדיל את הונה ל-120 מיליון לירות. תחליף את המניות בנות לירה האחת בסך כולל של 40 מיליון לירות. במניות החברה המרכזית. לחברה המרכזית, יש מניות ב-40 מיליון לירות. מחציתן רשומות בבירוסה ומחציתן לא. כיום קיים פער של 50 נקור דות בין שערי המניות של שתי החברות בבירוסה כאשר שער המרכזית גבוה יר תר. יש להניח כי השערים יתאוו, שכן בעל מניה במרכזית יקבל מניה בת לירה כלכל. החברה המרכזית תהפוך לחברה בת של כלל, ומנהלה הכללי יהיה אהרון דברת כאשר יושבראש מועצת המנהלים יהיה אברהם פרידמן.

המחיר נקבע באמריקה. כמה שבועות אחרי העיסקה תגדיל כלל שוב את הונה, תוציא מניות לציבור בסכום של 30 מיליון לירות במחיר של 350 נקודות לשערך. מחיר זה נקבע על סמך השווי של כלל לפני רכישת החברה ה מרכזית על נכסיה. הוא נקבע עליידי שתי חברות אמריקניות גדולות העוסקות במ כירת מניות בבירוסה של ארה"ב.

חברות אלו הסכימו למכור בארה"ב את מניות כלל אותן תוציא במיוחד לשם כך. משלחות של שתי החברות, חברת וויסוויזון וחברת רודסילוב, ביקרו כבר לפני כשבועיים בארץ. הן הודיעו לכלל, אחרי בדיקת מאוני החברה, כי יהיו מוכי נים למכור את המניות החדשות בארה"ב במחיר של 350 נקודות.

עם הרכישה יחלוש אהרון דברת על חברה שמחזירה מעל מיליארד לירות ו היא החברה הפרטית להשקעות הגדולה ביותר בישראל.

טלוויזיה

שנה וזרקה לאשפה

מאורעות מצורמים שד שנה שדמה

נעלמו מארביזן הטלוויזיה

בהתחלה ייחסו זאת לבאלאגן הרגיל הי שורר בטלוויזיה. במאים, עורכים ומפיקים שנגיטו אל ארכיון הטלוויזיה כדי להור ציא משם סרטים שצולמו בעבר על מנת להשתמש בהם שוב, פשוט לא יכלו למ צוא את הסרטים המבוקשים. האחראים לארכיון ניסו להסביר זאת בתיווצים שר נים: לוקחים חומר ולא מחזירים, מחזיר רים חומר לא למקומו ועוד כל מיני סי בוט מסוג זה.

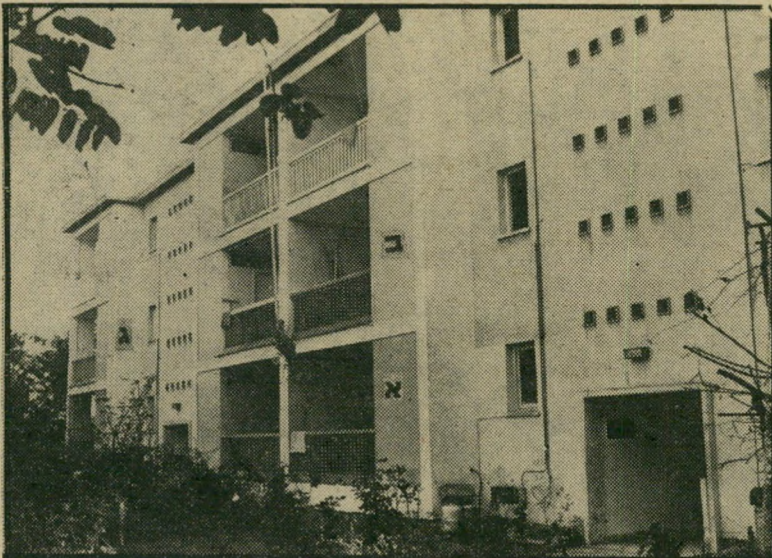
אבל לפתע התברר לעובדי הטלוויזיה כי כמעט כל החומר החסר בארכיון הוא חומר שצולם במהדורות החדשות של שנת תשל"ב. חקירה קצרה העלתה את הסיפור הבא. הראוי להיכלל בקובץ החי דש של סיפורי חכמי חלם.

לקראת ראשי השנה תשל"ג הוטל על רון בן ישי, הכתב הצבאי של הטלוויזיה לשעבר, שעמד לצאת לבון ככתב הטל וויזיה במעבר גרמניה. להכין את יומן מאורעות השנה. רון נטל לעצמו לצורך זה כמה שבועות של עבודה, עבר על כל הסרטים שצולמו בתשל"ב, בהר מתוכם

קצין המשטרה הבכיר הסתער על אשת

קצין המשטרה הזוטור, ופיצח את ראשה באלתו

שוטר לשומר - זאב

בית המריבה הבית המשותף ברחוב מקוה ישראל 12, בשיכון השוטריים. הבית נבנה בחולון, בו התחולל הקרב בין השוטרים. הדירה המסומנת "א", בתצלום היא דירתו של רב־פקד אלדגים. דירה "ב" היא דירת המטיבה. דירה "ג" בכניסה השניה בתצלום היא דירת משפחת גונן המוכה.

של המנפץ לא הרשימה אותה. היא התייצבה מולו, הודיעה לו שתתבע ממנו את דמי התקליט. בתשובה, החטיף לה התובע המישטרתי סטירת־לחי מהדהדת. בכך, הצליח פחות או יותר להשיג את מטרתו. המסיבה הושבתה, והרעש פסק, בערך.

אך לא המהומה שחוללה הסטירה. למחרת אחר־צהריים התאספו הצעירי רים בחצר הבית, שוחחו על תקרית ליל־אמש. מלכה, ביתו של הקצין המפוצץ, שצפתה בשקט באסיפה ממירפסת דירתה, זכתה בפני ברוריה בכינוי שאפה. בתגובה, החזירה לברוריה מאוצרה שלה. אחיה של מלכה יצא לתת לדברי אחותו מישינה תוקף, כמסכיך בידו אולם אביו מיהר לגוררו בחזרה הביתה. גם כדברים טובים, יעני, לא צריך להגזים.

* * *

ה היה הרקע, מאז, במשך שישה ימים, היה שיכון השוטרים שרוי במתח — עד שפרק בקרב־התגמול הגדול, בו הובסה מישפחת גונן בצורה מוחצת. עתה, חזר השקט לשיכון, בני משפחת גונן מעדיפם לשכוח את העניין, לקבור את החרב, לפחות, הם מעדיפים ש אלדגים יקבור את האלה. מה שבטוח בטוח, מכל מקום, הם הודו שאין ב כוונתם להגיש תביעת־גזיקין נגדו. פחות סלחני היה מטה משטרת תל־אביב, לדברי דובר המחוז, סגן־ניצב עמוס אריכא, נרשמה התקרית באופן רשמי, ייגד רב־פקד זק אלדגים, התובע במישפטים מישמעתיים, נפתחה חקירה מישמעתיית.

ההשאלה היא רק, אם יוחלט להעמידו לדין מישמעתי — מי יתבע את התובע.

ביפקד זק אלדגים הסתער על הילדה בת ה־15, החל להכות אותה במגבי־השמשות שהחזיק בידו אותו רגע. הילדה נפלה על המדרכה, החלה זוע קת לעזרה. חבורת הילדים נפוצה בי כהלה לכל עבר, צפתה מטווח־ביטחון בהסתערות המעועת.

הילדה, ברוריה גונן, לא השתתפה בי הפגנה בלתי־חוקית, לא ניסתה להצית בית־רעסק, או להדור לגן־ביתה של ראשי הממשלה. בסך־הכל, איתרע מולה להיות מעורבת בסיכסוך שכנים עם קצין הי מישטרה הנימריץ.

הוריה של הילדה, שצפו אותו רגע בטלוויזיה, יצאו למישמע ועקות בתם, אל המירפסת. למראה ההתקפה, זינקו למטה אל חצר המערכה.

הם הכירו יפה את הקצין התוקף. שכן ברוריה היתה בתו של חברו לעבודה של התוקף — מפסח אייל גונן.

כ אשר ראה אלדגים את אביה של ברוריה מזנק לעברו, כתיגבורת ל־ילדה, ביצע נסיגה מהירה.

אלא שהיתה זו נסיגה טקטית בלבד, לצורך מודרניזציה של הצידו. תוך שניות, חזר וירד מדירתו שלו, באיתו

המכה התובע המישטרתי יעקב זק אלדגים, נגדו נערכת חקירה מישטרית בגלל התקרית בה היכה קצין מישטרה זוטור ואת אשתו ובתו.

בית־משותף, כשהוא חמוש, במקום מגבי שמשות, באלת המישטרה הרשמית שלו. בשלב זה, כבר הגיעו כל השכנים למקום, מצפים, נעשים ומתחילים, ל התפתחויות. שכן שלישי, פקד שימעון אלמוגי, ניסה להסריד בין הצדדים, אך לשווא.

הקרב היה קצר, כדברי השיר. מפסח גונן נחבל קשה בראשו וכתפו. אשתו זכתה בפיצוח גולגלתה. יחד עם ברוריה, שנפצעה עוד קודם לכן, חוסלה משפחת גונן בשלמותה. רב־פקד אלדגים החזיר את אלתו לנדנה, חזר לדירתו שבעי השיגים.

הגוננים הובאו לבית־חולים, קיבלו טיפול. מפסח גונן נמצא במצב סביר,

אם לא להחשיב את גאותו הפגועה. אישתו, לעומת זאת, נאלצה לשכב שבועיים בבית, עד שהוצאו התפרים מראשה, ושבוועיים נוספים, עד שנעלמו הפנסים הכחולים מסביב לעיניה, גם פנסיה של ברוריה כבו באיטיות די משועת.

סיכסוך השכנים המפוצץ, בשיכון השוטרים בחולון, החל שבוע לפני הקרב הגדול, כאשר אחד מבני הדיירים, חיים משה בן ה־18, הזמין חבר'ה ל־מסיבת ליל שישי.

המסיבה לא היתה אולי רועשת יותר ממסיבות אחרות — אולם לרוע־מזלם של המשתתפים שכבה אותו יום אימו של רב־פקד אלדגים — שדירתו נמצאה מתחת לדירת המסיבה — חולה.

כבר כשעלו החבר'ה הצוהלים — כולם ילדיהם של קציני מישטרה — במעלה המדרגות, ברוב רעש והמולה, יצא אליהם אלדגים הניזעם, ביקש מהם בכמה צע־קות תינוכיות להפסיק לצעוק, הוהיר במיקצועיות, כי יזמין נידה.

הצעירים השתדלו — לדבריהם לפחות — להתחשב בבקשתו, לא להגזים בי המולה. השתדלותם, מכל מקום, לא הספיקה כנראה, לפתע נשמע צילצול בדלת. פתחה עמד השכן מהדירה מלמטה. רב־פקד אלדגים — עורר־דין במיק ציועו, המשמש בין היתר כתובע־המישטרתי במישפטים מישמעתיים של המישטרה — התפרץ לדירה, איים לנפץ את הפסיון והתקליטים הרעשניים. כ־המחשה, נטל את התקליט שהיה אותו רגע על הפסיון, ניפץ אוהו לרסיסים על הריצפה.

* * *

בעת התקליט היתה לא אחרת מאשר ברוריה גונן. דרגתו הנכבדה

די העריכה שסייעו בידו בעריכת היומן. שכן אלה חשבו כנראה שהוא משתמש בהעתקים, השליכו את שאריות הסרטים שלא השתמשו בהם לסל האשפה. מבלי לדעת, שאלה סרטים מקוריים שאין להם תחליף. כך נזרקה לאשפה כמעט שנה שלימה ונעלמה מארכיון הטלוויזיה. מי שירצה בבוא היום להכין סרט תעודה על מאור־עות השנים האחרונות בישראל, יאלץ ככל הנראה, להתעלם משנת תשל"ב — פשוט לא יהיה לו מספיק חומר מצולם

הא הקטעים אותם רצה להכליל ביומן השנה. **לא לפגוע באיכות.** התקנות בטל־וויזיה מחייבות להכין העתק מכל סרט שרוצים להשתמש בו שוב. אולם כאשר עושים העתק מסרט מקורי, יש הרעה ב־איכות הסרט בשיעור של כעשרה אחי זים. נראה שרון לא רצה לפגוע באיכות יומן השנה, לכן במקום להכין העתקים מהסרטים שבהר, פשוט נטל את המקור והורה לחתוך ממנו קטעים. יתכן שרון שמר בסוד עובדה זו מעוב־